

A BARÁTSÁG

— KONSZTANTIN SZIMONOV —

A harcos fáradt. Tíz napja van ébren.
Nagy, véres csaták dúlnak odakinn.
Ha pihenni tér, egy szó zúg fülében:
„Barátaim!”

Hú esküvésnél több a szónak lángja,
Parancsnál előbb, atyai beszéd.
Bár a katona őt sohasem látta:
Ismerte szívét.

És erősebben hitt az ő szavának,
Mint szomszédjának, mint övéinek.
A közös sorsban egymásra találtak:
Baráti szívek.

Igy járt a harcos Sztálingrádig, készen
Halálra; útja győzelemre vitt —
Nem kímélte a barátság jegyében
Ellenségeit.

Nem a dicsőség, — barátság nevében
Lelt írt sebére újabb harcain,
E szóra figyelt, akármerre lépjen:
„Barátaim!”

Százszor sebesült, zúzták aknák, vermek,
Égett, de soha el nem éghetett.
Hú barátja lett annak az embernek
S bátran halni ment.

A tankra, mint egy fenevadra, hányszor
Vetette magát, mennyit tönkre tett.
Nem hősiesség volt ez igazából,
Hanem baráti tett.

Kemény őrségén hó és a szél verte,
Tíz napon át is megállta helyét —
Nem óriás volt, de szívén viselte
Baráti ügyét.

Mindenütt, a harc akárhol érte:
A Volga partján, Duna tájain,
A halhatatlan szó hangzott fülébe:
„Barátaim!”

Lövészárokba, melyet hó fedett be,
Jutott dübörgő gránátzaj közé —
Őt a nagy ember barátsága tette
Naggyá, hősivé.

S a baráti frigy, mit súlyos napokban
Együtt kötött meg a két ismerős,
Harci barátság, elszakíthatatlan,
Örökre erős!

Fordította: SZILY ERNŐ